

Sunetul prezentului: discursuri, stiluri și practici interpretative în muzica contemporană

Joi, 21 mai 2026

Sala 502

10-11:00 **SESIUNEA 1**

Oana Andreica *moderatoare*

O perspectivă particular-retorică asupra muzicii moderne. Studiu de caz: Momente memorabile din viața lui B. de Cristian Bence-Muk

Gabriel Banciu

Polivalența discursului muzical al lui Răzvan Metea oglindită în creația de lieduri

Lucian Ghișa

11:00-11:15 Pauză

11:15-12:15 **SESIUNEA 2**

Elena Boancă *moderatoare*

Între arhaic și modern: moștenirea muzicală a lui Mihai Moldovan

Oana Andreica

Metamorfozele dansului transilvan în Hore de Adrian Pop

Ecaterina Banciu

12:15-12:30 Pauză

12:30-13:30 **SESIUNEA 3**

Iulia Mogoșan *moderatoare*

Repertoriul contemporan – provocări și strategii în practica pianistului interpret

Raluca Rad

Ensemble Couleurs - Voce distinctă a muzicii contemporane românești

Alexandru Murariu

13:30-15:00 Pauză

15:00-16:00 **SESIUNEA 4**

Gabriel Banciu *moderator*

György Kurtág și Anatol Vieru. Convergențe și divergențe în discursul muzical

Iulia Mogoșan

Ecouri oedipiene în Sonata pentru pian în fa diez minor de Enescu

Diana Cardoso

16:00-16:15 Pauză

16:15-17:45 **SESIUNEA 5**

Lucian Ghișa *moderator*

Studii teoretice ale compozitorilor clujeni în colecția Lucrări de muzicologie

Elena Boancă

Pavel Pușcaș și/despre muzica contemporană

Sára Aksza Grósz

Utilizarea inteligenței artificiale în cercetarea contemporană: soluție sau capcană?

Cristina Șuteu

ÎNTRE ARHAIC ȘI MODERN: MOȘTENIREA MUZICALĂ A LUI MIHAI MOLDOVAN

Oana Andreica

Printre cele mai remarcabile caracteristici ale muzicii lui Mihai Moldovan (1937-1981) se regăsește o estetică minimalistă *avant-la-lettre*, care reinterpretează elemente ale muzicii tradiționale românești vechi. Într-o perioadă în care muzica populară era însoțită de doctrina realismului socialist, Moldovan s-a numărat printre acei compozitori pentru care folosirea folclorului a reprezentat o alegere destul de naturală și nu o modalitate de a urma liniile directe propagandistice ale statului. La fel ca mulți dintre colegii săi români, Moldovan a experimentat diverse tehnici compoziționale occidentale, precum serialismul, muzica aleatorie, spectralismul și teatrul instrumental, fără însă a adera în mod univoc și definitiv la vreuna dintre ele.

Una dintre lucrările sale de pionierat, precursora a curentului spectralist, a fost *Tulnice* (1971) pentru orchestră. Inspirată de sunetele buciului, aceasta prezintă un tip specific de tratare a materialului muzical, constând în formule repetitive minimaliste, evitarea tensiunilor, a punctelor culminante și a gesturilor retorice. Alte lucrări, precum *Studii* (1967), *Vitralii* (1968), *Scoarțe* (1969) și *Obârșii* (1971) promovează o abordare geometrică a texturii muzicale, o împletire de elemente folclorice, ornamentale și expresioniste a căror rezonanță emoțională nemijlocită constituie o trăsătură stilistică a compozitorului. Caracterul primitiv, uneori incantatoriu, al operelor sale i-a conferit lui Moldovan o aură misterioasă, care s-a accentuat după moartea sa prematură. Prezenta lucrare își propune să readucă în atenție moștenirea sa, din păcate uitată, situând-o în peisajul mai larg al avangardei muzicale românești și, în special, în contextul afinității pentru călătoriile regresive către structuri elementare, moduri de exprimare străvechi și spiritualitate.

Oana Andreica este conferențiar universitar la disciplinele Muzicologie și Semiotică muzicală, director al Consiliului pentru Studii Universitare de Doctorat al Academiei Naționale de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj-Napoca și al Centre for Research in Central and East European Music. Participă regulat la conferințe naționale și internaționale, iar lista sa de publicații include articole, interviuri și cronici, precum și volume colective editate, dintre care cea mai recentă este Music as Cultural Heritage and Novelty, lansat de Springer în septembrie 2022. Articolele sale pot fi citite în diverse reviste, precum Contemporary Music Review, Studia Musicologica, Roczniki Humanistyczne, Musicology Today, Musicology Papers etc. A publicat monografia Artă și abis. Cazul Mahler în 2012 și Ghid (incomplet) de concert în 2021. În prezent, cercetările sale se concentrează pe teoria toposurilor și pe muzica contemporană românească.

METAMORFOZELE DANSULUI TRANSILVAN ÎN HORE DE ADRIAN POP

Ecaterina Banciu

La două decenii după suita coregrafică *Triptic* (1998, rev. 2013), Adrian Pop creează o replică intitulată *Hore* (2018), o nouă materializare orchestrală a dansului transilvan. Cele patru părți ale noului opus invocă, prin titlul laconic, o „eternă reîntoarcere” (ar spune Mircea Eliade) la dansul ancestral. Adrian Pop, discipol al lui Sigismund Toduță și Cornel Țăranu, este un reputat compozitor cu faimă internațională, profesor al Academiei Naționale de Muzică „Gheorghe Dima” și pasionat om de cultură, implicat în viața muzicală clujeană. El este unul dintre fervenții promotori ai Festivalului de muzică contemporană „Cluj Modern” și ne convinge cu fiecare creație că marele public poate fi cucerit de muzica contemporană.

„În intenția componistică, melodia se află permanent în prim plan. Firul acesteia se pliază uneori pe elemente folclorice autentice (în mișcarea „Hore”), dar cel mai adesea pe idei muzicale de inspirație liberă ce păstrează însă reflexele caracterului popular, mai vădit sau mai voalat”, scrie Adrian Pop în prefața partiturii.

Stilul său, „idiomatic și sofisticat” (după György Kurtág) se remarcă printr-o minuțioasă elaborare tematică într-un limbaj de sinteză (termenul îi aparține lui Cornel Țăranu), cu un profil modal-cromatic, care contrastează nostalgic cu diatonismul temelor de esență folclorică, metamorfozate simfonice.

Ecaterina Banciu este profesor universitar dr. abilitat la Academia Națională de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj-Napoca, Facultatea Teoretică, departamentul Muzicologie. Este titulară a disciplinelor Istoria muzicii (studii de licență) și Literatura muzicală a secolelor XX-XXI (studii de masterat). Absolventă a secției muzicologie a aceleiași instituții, a obținut doctoratul în muzică (estetică muzicală) Arhetipuri estetice ale relației ethos-affectus în istoria muzicii, conducător științific prof.univ.dr. Ștefan Angi (2006) și este conducător de doctorat (din 2016). Implicată în cercetarea muzicologică, participă la simpozioane naționale și internaționale (45), a publicat numeroase studii / articole (peste 40) și cinci volume. Din 2012 este președintele Fundației „Sigismund Toduță”. A organizat proiecte internaționale: festivaluri (4), concursuri de creație (2) și două proiecte: „Sigismund Toduță” 3RE: Restoration, Rehabilitation, Reissues: Originality, Paraphrase, Pastiche (2022) și S. Toduță: EFIGIE 3D, „Recalling the Stage – Rewriting the Music” (2023).

**O PERSPECTIVĂ PARTICULAR-RETORICĂ ASUPRA MUZICII MODERNE.
STUDIU DE CAZ: MOMENTE MEMORABILE DIN VIAȚA LUI B.
DE CRISTIAN BENCE-MUK**

Gabriel Banciu

Muzica modernă are doar adepți inițiați în dinamica limbajelor contemporane, dispuși să experimenteze sonorități noi și experiențe estetice inedite. Dincolo de faptul că această modernitate se pierde în timp, ceea ce face ca sintagma să fie contestată, iar contemporaneitatea să nu fie doar modernă, limbajul muzical și-a emancipat permanent materialul sonor cu care operează. Dacă înălțimea, durata și intensitatea și-au atins de mult limitele posibile, timbrul a devenit de mai bine de un secol parametrul cel mai dinamic, supus experimentelor și generator de efecte sonore. Prezentarea de față își propune să ofere câteva soluții de acomodare cu noile realități, având drept argument ideea că receptarea muzicii moderne „se concentrează pe minte și pe ceea ce aceasta este capabilă” (James L. McHard), nu doar pe judecata intuitivă a valorilor estetice, adică pe gust. Accentul este pus pe *docere*, apoi pe *delectare* și mai puțin pe *movere*, în constructul retoric al muzicii contemporane. Este, așadar, posibil să depășim prejudecățile cu ajutorul unui modest ghid retoric al audierii modernității sonore, sau acesta ne va oferi doar o altă perspectivă asupra valorii unei compoziții muzicale?

Gabriel Banciu este profesor la Academia Națională de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj-Napoca, unde predă muzicologie, estetică, retorică și stilistică muzicală. Doctor în muzicologie (estetică muzicală) din 1999, a coordonat până în prezent 45 de teze de doctorat. Membru al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România și al Fundației Sigismund Toduță, a publicat volume și articole de estetică și retorică muzicală. Gabriel Banciu a fost prorector, director al CSUD și președinte al senatului ANMGD, iar în prezent este președinte al Comisiei Artele spectacolului și Muzică din cadrul Consiliului Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (CNATDCU).

**STUDII TEORETICE ALE COMPOZITORILOR CLUJENI ÎN COLECȚIA
LUCRĂRI DE MUZICOLOGIE**

Elena Boancă

Chiar dacă adesea au fost considerate activități secundare sau „obligații de serviciu”, studiile de muzicologie ale compozitorilor clujeni pot completa înțelegerea asupra personalității lor artistice. Ele reflectă interese de cercetare, preocupări legate de evoluția fenomenului muzical și înțelegerea din interior a detaliilor actului de creație. Unele dintre concluziile acestor studii se vor regăsi ulterior sublimite în propriile compoziții, altele sunt rezultatul unor frământări creatoare, al documentării pentru predare sau al unor intersecții culturale. Pentru o mai bună delimitare, am ales să aduc în discuție studiile cuprinse în colecția *Lucrări de muzicologie*, serie intrată deja în al șaptelea deceniu de existență și care stochează unele contribuții teoretice și analitice importante ale școlii clujene. Scopul este acela de a urmări care sunt tematicile preferate și dacă există zone comune, care este relația cu activitatea de creație sau cât de constante și sistematice sunt aceste abordări teoretice. Oricum, ele constituie un corpus consistent care merită să fie examinat și care oferă prilej pentru reflecție.

Elena Boancă – muzicolog, lector universitar doctor la Academia Națională de Muzică Gheorghe Dima din Cluj-Napoca. Discipline: Estetică Muzicală, Istoria Muzicii, Biblioteconomie. A publicat articole și studii în diferite reviste și colecții (Muzica – București; Musicology Papers și Intermezzo – Cluj-Napoca; Numanties – Arts and Humanities in Progress – Springer, Elveția). A participat la congrese și simpozioane de muzicologie naționale și internaționale (Festivalul Internațional Sigismund Toduță, Festivalul Internațional Meridian, ICMS – The XIVth International Congress on Musical Signification, Festivalul Cluj Modern). A contribuit la realizarea unor emisiuni muzicale radio și a editat colecții de studii muzicologice. Interesele sale de cercetare se concentrează pe tendințele și ideile secolului XX, în special pe legătura dintre acestea și muzica românească.

ECOURI OEDIPIENE ÎN SONATA PENTRU PIAN ÎN FA DIEZ MINOR DE ENESCU

Diana Cardoso

În august 1912, în timpul unui interviu acordat lui Herbert Peyser pentru revista „The Musical Standard”, George Enescu a interpretat o primă parte a unei sonate pentru pian compusă recent. Datorită unui manuscris aflat la Muzeul „George Enescu” din București, muzicologa Clemansa Firca a identificat fragmentul ca fiind prima parte a *Sonatei pentru pian în fa diez minor, op. 24 nr. 1*. Geneza lucrării, care a fost finalizată în 1924, se suprapune parțial cu cea a operei *Oedipe*, ceea ce compozitorul Pascal Bentoiu a confirmat în analizele sale prin identificarea unor gesturi muzicale comune. Intertextele cu alte lucrări din creația lui Enescu, cu *Concertul pentru pian* al lui Robert Schumann și *Sonata în si minor* de Liszt, m-au determinat să consider analiza muzicologei Márta Grabócz asupra celebrei *Sonate în si* un reper analitic. Scopul lucrării este de a găsi semnificații pe care prezența acestor conexiuni și referințele spre genuri ca passacaglia, burlesca sau balada le aduc în opusul enescian, pentru a determina dacă, și în ce măsură, mitul este prezent în sonată dincolo de punctele comune dintre textele muzicale.

Diana Cardoso este membră a Centre for Research in Central and East European Music, platforma de cercetare a Academiei Naționale de Muzică „Gheorghe Dima”. Absolventă a aceleiași instituții, specializarea Muzicologie, a început să participe la simpozioane, concursuri și cursuri de măiestrie încă din primii ani de studiu. În prezent, activitatea sa se concentrează pe participarea la conferințe și aplicarea metodelor semioticii muzicale în analiza creației compozitorilor români.

POLIVALENȚA DISCURSULUI MUZICAL A LUI RĂZVAN METEA OGLINDITĂ ÎN CREAȚIA DE LIEDURI

Lucian Ghișa

Cercetarea de față își dorește să surprindă polivalența discursului muzical a compozitorului Răzvan Metea oglindită în cadrul creației de lieduri. Cele două lucrări propuse spre analiză – *Vârsta de aur a dragostei* și *Cântec de ploaie* – sunt compuse în aceeași perioadă – primăvara anului 2016 – dar utilizează un limbaj muzical diametral opus. Dacă în primul opus regăsim principalele elemente de limbaj muzical specifice compozitorului – stil avangardist, cromatic, cu adaosuri timbrale moderne (beatbox) – în cadrul celui de-al doilea observăm o schimbare evidentă spre un lirism debordant, cu o scriitură muzicală cu influențe pentatonice, totul desfășurându-se într-o atmosferă calmă și interiorizată.

Lucian Ghișa este muzicolog, doctor în muzicologie (2009), având titlul de conferențiar universitar habilitat în cadrul Departamentului de Muzicologie al ANMGD. Începând cu anul 2011 este cadru didactic titular în cadrul Facultății Teoretice a aceleiași instituții, susținând cursuri și seminarii la disciplina Teorie-Solfegiu-Dictat. Activitatea de cercetare este materializată prin cărți publicate în sfera genurilor muzicale și a educației auditive, alături de studii de specialitate în domeniul muzicologiei (genuri muzicale), a teoriei muzicii (dezvoltare auditivă) sau învățământului la distanță (oferte educaționale, cursuri). În perioada 2014-2024 a fost Directorul Departamentului de Muzicologie, iar din 2024 este decanul Facultății Teoretice din cadrul ANMGD.

PAVEL PUȘCAȘ ȘI/DESPRE MUZICA CONTEMPORANĂ

Sára Aksza Grosz

„Deși știm – sau ar trebui să știm – cu toții că școala românească componistică și interpretativă are un loc proeminent în contextul artei muzicale contemporane, uităm prea des acest lucru.” Începând cu această cronică timpurie (1984) până la sfârșitul vieții sale, Pavel Pușcaș (1954-2026) a luptat împotriva acestor uitări și negliji. Ca muzicolog și critic, a analizat și apreciat lucrările și interpretările contemporanilor săi – contemporanilor noștri, unii dintre ei fiind și astăzi printre noi. Discursurilor sale orale sau scrise *despre* muzica contemporană li se adaugă libretul *pentru* opera *URMUZICA* (1996-1998) de Sorin Lerescu (n. 1953). Totodată, ca profesor, conducător de doctorat și membru în juriul unor concursuri, a adus aproape muzica contemporană tinerilor. „Nu putem consemna prestațiile tuturor interpreților căci cronica noastră ar deveni un proces verbal” (1985). Parafrazându-l, nu putem consemna, ci doar evoca diversele activități de diseminare ale muzicii contemporane aparținând acestui regretat om de cultură.

Laureată a premiului „Francisc László” decernat de Societatea Română Mozart, Sára Aksza Grosz a obținut recent (martie 2026) titlul de doctor în muzicologie la Școala Doctorală „Sigismund Toduță” a Academiei Naționale de Muzică „Gheorghe Dima”. Între 2021 și 2025 a lucrat la Departamentul de Istoria Muzicii Maghiare al Institutului de Muzicologie, Centrul de Cercetare pentru Științe Umaniste (Budapesta). Este interesată de abordările interdisciplinare, precum dramele lui Shakespeare reflectate în muzica romantică (studii prezentate la competiții de muzicologie), psihologia personalității și muzica de cameră (lucrare de licență), portretistica picturală-pianistică (disertație) sau jocurile copiilor în repertoriul pianistic (teză de doctorat).

GYÖRGY KURTÁG ȘI ANATOL VIERU. CONVERGENȚE ȘI DIVERGENȚE ÎN DISCURSUL MUZICAL

Iulia Mogoșan

Prezentarea face referire la mai multe întretăieri ale firelor vieții celor doi compozitori, în timp ce le surprinde, totodată, profilul artistic distinct. Necesități conjuncturale au condus la prima întâlnire dintre Anatol Vieru și György Kurtág, la acea vreme tineri muzicieni: în toamna anului 1944, s-au cunoscut la București cu ocazia îndeplinirii stagiului obligatoriu de premilitărie. Fiecare dintre ei și-a îndeplinit obligația civică însoțit de câte o partitură: Kurtág, de *Allegro barbaro* de Béla Bartók, iar Vieru, de *Cvintetul de suflători* de Arnold Schönberg – două semințe ce aveau să se dezvolte în orientările lor creatoare. Parcurusul ulterior al celor doi a fost în multe privințe similar, însă ceea ce a făcut ca întâlnirea din 1944 să nu rămână o simplă coincidență, ci să se dezvolte, treptat și fără grabă, într-un stimulent al imaginației creatoare, au fost afinitățile comune. Perene repere culturale au „sudat” tot mai ferm și au sedimentat tot mai profund legătura dintre cei doi muzicieni. Schimburile de partituri menționate în corespondență ne arată un dialog subtil, în care explicațiile demersului creator sunt îmbogățite de aprecieri surprinzătoare, care ne arată felul în care a rezonat intenția creatoare a unuia în sensibilitatea celuilalt. Din întâlnirile incidentale ale celor doi compozitori desprindem câte un profil muzical distinct, care abordează teme contemporane mari, asupra cărora Kurtág și Vieru aveau viziuni proprii: reducerea materialului muzical la caracterul său elementar, desfășurare a formei muzicale, aspecte ale modalismului.

Iulia Mogoșan este cercetător științific la Academia Națională de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj-Napoca, unde și-a finalizat studiile în muzicologie, obținând în 2018 titlul de doctor cu teza Repere românești în creația lui György Kurtág. A studiat muzicologia, de asemenea, în Germania, la Universitatea „Carl von Ossietzky” din Oldenburg, la Universitatea din Leipzig și la Universitatea „Martin Luther” din Halle-Wittenberg. În perioada șederii sale în Germania, ca angajată a Arhivei Bach din Leipzig, a aprofundat cercetarea manuscriselor muzicale. Principalele teme de cercetare se concentrează în mod special asupra muzicii și culturii românești, în special asupra celei din Transilvania, prin participări la conferințe de muzicologie și prin diverse publicații în reviste și volume de specialitate.

ENSEMBLE COULEURS - VOCE DISTINCTĂ A MUZICII CONTEMPORANE ROMÂNEȘTI

Alexandru Murariu

La 5 ani de la înființare, Ansamblul Couleurs a prezentat publicului autohton și internațional în proporție covârșitoare creații contemporane românești pentru formații camerale, înscrise în diferite tendințe și tematici. Dinamica unei astfel de formații diferă de la caz la caz, însă noi am ales să punctăm în fiecare an trei direcții; o serie muzicală de recitaluri camerale, care să sudeze diferite formații din cadrul ansamblului, una educativă, prin care să punem creația contemporană într-o lumină favorabilă în ceea ce privește publicul tânăr, și una colaborativă, firească, prin comenzi de lucrări.

Cu o bogată activitate componistică, Alexandru Ștefan Murariu, absolvent al ANMGD, s-a afirmat în peisajul muzicii contemporane românești prin numeroase distincții și apariții în festivaluri de profil din România și Franța. Creația sa cuprinde lucrări camerale, vocale și simfonice, alături de incursiuni în muzica spațializată și cea de film. Din anul 2016 este membru al UCMR, iar din anul 2019 face parte din comitetul executiv al SNR-SIMC (Secțiunea Națională Română a Societății Internaționale de Muzică Contemporană). Îndeletnicirea sa creativă este completată de cea didactică în cadrul departamentului de Compoziție muzicală și dirijat a ANMGD din Cluj-Napoca.



REPERTORIUL CONTEMPORAN – PROVOCĂRI ȘI STRATEGII ÎN PRACTICA PIANISTULUI INTERPRET

Raluca Rad

Repertoriul contemporan este predat arareori în instituțiile de învățământ muzical. Provocările interpretării muzicii contemporane sunt multiple. Lucrările folosesc un limbaj muzical nou, diferit de cel abordat în cadrul studiilor, cu material sonor și complexitate ritmică inedite. Uneori sunt cerute tehnici pianistice noi (interpretarea „din interiorul pianului”, la pianul preparat sau utilizarea echipamentelor electronice), partiturile sunt scrise în sisteme de notație nestandardizate și de cele mai multe ori pianistul se confruntă cu lipsa înregistrărilor și a unei tradiții interpretative.

Piese de ansamblu aduc noi provocări. În absența dirijorului, sunt necesare sincronizări precise, precum și implementarea unor strategii de conducere colectivă, iar obținerea unui echilibru sonor trebuie adaptată timbrurilor neconvenționale ale noilor tehnici instrumentale. Interpreții colaborează adesea direct cu compozitorul, ceea ce îi ajută să înțeleagă universul său sonor, dar uneori această colaborare poate pune la încercare relațiile interpersonale. În cazul premierelor, interpreții, echilibrând fidelitatea față de partitură cu propria creativitate, devin co-creatori ai operei pe care compozitorul o întâlnește în sala de concert pentru prima dată cu ajutorul lor. Studiul repertoriului contemporan lărgeste semnificativ orizontul profesiei de pianist.

Pianista Raluca Rad a absolvit studiile la Cluj la clasa prof. Adriana Bera și este în prezent lector la ANMGD. Și-a lărgit orizontul pianistic și muzical la cursuri cu Robert Levin, Jean François Antonioli, Peter Donohoe. Este laureată a mai multor concursuri și susține o variată activitate concertistică ca solistă și în diferite ansambluri camerale. În 2014 a susținut doctoratul cu teza „Ciclul Vingt Regards sur l'Enfant-Jésus de Olivier Messiaen – O abordare din perspectiva pianistului interpret”. În perioada studiilor doctorale a lucrat în Anglia cu pianistul Peter Hill și muzicologul Christopher Dingle, specialiști recunoscuți ai muzicii lui Messiaen.

UTILIZAREA INTELIGENȚEI ARTIFICIALE ÎN CERCETAREA CONTEMPORANĂ: SOLUȚIE SAU CAPCANĂ?

Cristina Șuteu

Implicarea instrumentelor de inteligență artificială în cercetarea academică a devenit o practică tot mai răspândită, dar și intens dezbătută în prezent. Diversitatea opiniilor justifică necesitatea tratării acestui subiect din perspectiva legislației în vigoare. În acest context, prezentarea va oferi o perspectivă de ansamblu asupra evoluției sistemelor de inteligență artificială, evidențiind, printr-o reprezentare vizuală, principalele etape ale dezvoltării acestora. Abordarea diacronică va fi completată de una sincronică, în cadrul căreia vor fi analizate și comparate definițiile inteligenței artificiale din *Ethics Guidelines for Trustworthy AI* (UE, 2019), *Recommendation on the Ethics of Artificial Intelligence* (UNESCO, 2021) și *Artificial Intelligence Act* (UE, 2024).

Rezultatele acestei analize comparate vor constitui contextul propice pentru a supune atenției avantajele respectiv riscurile care derivă din utilizarea modelelor de tip Large Language Models (LLMs) în cercetarea contemporană.

Cristina Șuteu predă Muzicologie la Academia Națională de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj-Napoca, instituție unde a absolvit studiile la nivel de licență (2009), masterat (2011) și doctorat (2015) sub coordonarea prof. univ. dr. Gabriel Banciu. În timpul doctoratului a studiat, prin programul Erasmus, la Universităt für Musik (Viena, 2014). În 2019, a fost invitată la Retrospective Index to Music Periodicals (Baltimore) și la Répertoire International de Littérature Musicale (New York), unde a indexat peste 250 de publicații românești în bazele de date aferente.

A efectuat stagii de cercetare în biblioteci din Europa, Australia și Statele Unite și este autoarea a peste 60 de publicații (cărți, articole în reviste de specialitate, recenzii, interviuri și volume editate). Interesele de cercetare vizează critica muzicală din periodicele românești în secolul al XX-lea, precum și etica utilizării inteligenței artificiale în cercetarea academică.